

КВАЗИУМЕТНОСТ НА ДЕЛУ

Нисам љубитељ серија ни везаности за мали екран, али на молбу мени драге особе погледао сам снимак прве епизоде домаће серије „Попадија“.

Сам почетак изазвао је у мени извесну зебњу и слутњу. А већ увођење свиње (тј. вепра) у радњу драме испред светиње (и потом у њу) развејало је све наде да ће се ићи у добром правцу и показало је са киме и чиме имамо посла у овој серији.

Ипак, изнећу кратко запажање.

Инфантилни покушај хуморизације сеоског амбијента и црквене заједнице делује врло приземно и бедно. Говор и досетке извештачено и бледо.

Узвишеност свештеничког позива, достојанство личности свештеника и пожртвовано одређење његове сапутнице, брачног друга, попадије, у служби Богу и верном народу, овде су – да ли из тоталног незнања (верске неписмености) или пак зле намере – искаркирани до безукуса, а са њима и менталитет нашег народа, нарочито верујућих људи. Па ни епископи нису заобиђени.

Извргавање руглу светиње, икона, молитве и чинодејстава, па псовке и непристојности испред цркве и у њој – довољно говоре о духовном стању режисера и свих актера овог „подухвата“, који се никако не може назвати уметничким, већ само антиуметничким, или у најбољем случају – квазиуметничким.

Очигледан је покушај поигравања са могућом публиком ради стварања баналне сензације у циљу остварења профита, а уједно и стварање веће секуларизације православног живља.

Ма какав био завршетак серије, овакав начин приказивања светиње и саме црквене заједнице не може да потре ефекте приказаног баналног богохулства.

Све у свему – светогрђе на делу. Бласфемија.

Жао ми је људи који нису нимало упознали Бога, ни благодат Његову, ни живот Цркве, ни душу свог народа. Да јесу, не би у овоме били.

Једнога дана, када их живот уразуми, похрлиће светињи и покајаће се за све ово што су чинили и чине.

Или ће, слепи, похлепни и заведени, наставити да служе кнезу (таме) овога света, ругајући се вековним и вечитим вредностима, спроводећи глобалистичка начела и секуларизацију, било директно наспрам Цркве, било инфилтрирани међу вернике, по задатку и користољубљу.

Драго ми је да је искрено верни народ на мојој парохији незаинтересован и ненаклоњен овој серији.

Гутачи тзв. ријалити-програма и завидници туђим животима публика су ове квазиуметности и њени тапшачи. То је довољно да у мени изазове сажаљење.

П.С. Помислих, можда је ово опомена за све нас у Цркви и прилика да добро размотримо да ли нас непромишљена модернизација и трчање укорак по сваку цену са виртуелним технологијама и технолошком сликом света (укључујући и модне трендове), све у циљу повлађивања за онима који се лаковерно приклањају духу овог времена, уз ширење јутјуб-духовништва скечерског типа и мрежоманије, и уз медијско припремање народа за „нормалност“ овакве „стварности“, дакле – да ли нас све то приводи Вечноживотном Извору Воде Живе, или пак нуди барску воду као сурогат, са рекламом и убеђењем да је све то – једно исто?

Протојереј-ставрофор Радиша Јовановић,
парох мачковачки,
архијерејско намесништво крушевачко
Епархија крушевачка,
Главни и одговорни уредник
епархијског часописа „Православна Вера и Живот“